Sára Júlia

Mégis

A hegy tetején otthon vagyok.
Álmokból hálót fon körém az ég.
Egyszerre pirkad és suttog rám az alkony,
pókezüst a füst,
a kövek mind lehullott csillagok.
Hallgatok.
Bár szöget üt húsomba sok árulás,
és tudom, nekem nem jut már falat,
mégsem tud lelakatolni a kín,
nem morgok, nem harapok,
minden ütés inkább szabadulás,
némaság, sóhajtás, számadás -
ki elhagyott is, valahol ragyog.
Magányában is csillag, bár hideg.
Hazugságból nem épül glória.
Lophat magának csalfa időt,
araszolgathat falhoz lapulva,
a gyávaság örökké reszketeg,
miként az árvának sincs kihez szólnia.
Elnémul örökre.
Megfagy a vére, szíve.
Minden szava nyithatatlan lakat.
De mégis.
Én csókollak, ha te ütsz.
Nincs harminc ezüst.
Hitem ösvényt talál, utat vissza a hegyre,
felreppent, mint szárnyszegett madarat,
fészekbe és kegyelembe,
vacogva, dadogva bár a szavakat -
De mégis.
Kivakar magából a táj,
mint egy véres sebet.
Köröttem zavarodott angyalok.

Elbeszélgetünk, erről-arról,
valahol kinyitnak egy ablakot.
Beárad a fény.
A szívem sír, mégis kacagok.
Mert bár megkarcol a sors szüntelen,
mindig emelkedem, sosem zuhanok.